

Những Trở Ngại

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: *Mác 4:35-41; Mác 5:21-34; Rô-ma 5:3-5; Gióp 19:23-27; Gióp 23:8-12; Lu-ca 24:13-27; Rô-ma 8:18, 28.*

CÂU GỐC: “Nào những thế thôi, nhưng chúng ta cũng khoe mình trong hoạn nạn nữa, vì biết rằng hoạn nạn sanh sự nhịn nhục, sự nhịn nhục sanh sự rèn tập, sự rèn tập sanh sự trông cậy. Và, sự trông cậy không làm cho hổ thẹn, vì sự yêu thương của Đức Chúa Trời rải khắp trong lòng chúng ta bởi Đức Thánh Linh đã được ban cho chúng ta” (*Rô-ma 5:3-5*).

Một buổi chiều nọ, khi mặt trời dần lặn xuống chân trời, một cô bé đang đi bộ về nhà thì một cơn bão kéo đến. Em bước nhanh hơn, biết rằng mình vẫn còn một quãng đường phải đi. Một giọt mưa rơi xuống má em, rồi thêm một giọt nữa, và trước khi em kịp nhận ra, em đã ướt đẫm. Em bắt đầu chạy về phía cửa trước nhà mình, nơi cha em vội chạy ra đón. Ông đã dõi theo em từ khung cửa sổ phía trước. Vừa quần chiếc mền quanh vai em, ông vừa hỏi, “Cha vừa thấy con ở ngoài mưa. Tại sao mỗi khi chớp lóe lên, con lại ngừng chạy, ngước lên và mỉm cười?”

“Ồ, con dừng lại để ngước lên trời,” em nói, “vì Đức Chúa Trời đang chụp hình con!”

Phản ứng của chúng ta như thế nào khi những cơn bão của cuộc đời kéo đến, hay khi chúng ta gặp những trở ngại nào đó trong mối tương giao của mình với Đức Chúa Trời? Chúng ta cúi đầu xuống khi mưa quất vào lưng mình, hay chúng ta ngước lên, biết và tin chắc rằng Đức Chúa Trời đang ở đó khi chúng ta hướng mặt về phía Ngài?

Tuần này, chúng ta sẽ khám phá một số phản ứng mà mình thường có khi cuộc sống trở nên khó khăn. Chúng ta sẽ suy nghĩ về cách dùng những trở ngại của cuộc sống để làm cho mối quan hệ quan trọng nhất của mình được mạnh mẽ hơn, chứ không yếu đi.

Học bài học tuần này để chuẩn bị cho Sa-bát ngày 13 tháng 6.

Những Con Bão Cuộc Đời

Chúa Giê-su đã dành trọn ngày hôm đó để dạy dỗ đám đông trên bờ biển Ga-li-lê. Những lời của Chúa Giê-su sẽ vang vọng trong tâm trí dân chúng rất lâu, và kéo dài cho đến đời đời.

Khi chiều xuống, Chúa Giê-su nói với các môn đồ hãy cùng Ngài lên đường. “Chúng ta hãy qua bờ bên kia” (Mác 4:35). Chúa Giê-su biết một cơn bão sẽ đến, nhưng Ngài vẫn bảo họ đi. Ngài có một bài học quan trọng để dạy những người môn đồ gần gũi nhất của Ngài.

Đọc lại câu chuyện về cơn bão này trong Mác 4:35–41. Bạn có thể rút ra những bài học nào về đức tin từ những câu Kinh Thánh này?

Xin lưu ý những điểm sau:

1. Có thể Chúa Giê-su đang ngủ trên một chiếc gối duy nhất trong thuyền. Những chiếc thuyền đánh cá thường chỉ có một chiếc gối, và người lái thuyền ngồi ở phía đuôi thuyền trên chiếc gối đó. Người ngồi ở đuôi thuyền sẽ điều khiển con thuyền đi đến nơi. Vì vậy ở đây, Đức Chúa Giê-su ở vị trí của ‘người lái thuyền’, nhưng Ngài lại ngủ ngay tại tay lái.
2. Không phải mọi môn đồ đều mới làm quen với việc đi thuyền. Phi-e-rơ, Gia-cơ và Giăng là những ngư phủ lão luyện. Họ biết Biển Ga-li-lê, và hẳn cũng biết phải lèo lái thế nào trong cơn bão.
3. Đây là kỹ thuật duy nhất trong các sách Phúc Âm về việc Chúa Giê-su ngủ. Trong một cơn bão dữ dội nhất mà các môn đồ từng trải qua, khi họ vô cùng hoảng sợ và nghĩ rằng mình sắp chết, thì Đức Chúa Giê-su lại đang ngủ ở phía đuôi thuyền.
4. Phản ứng của các môn đồ trong cơn khủng hoảng là “Ngài không quan tâm sao?” Họ đặt nghi vấn về bản tính của Chúa Giê-su và tình yêu của Ngài đối với họ. Đó cũng là phản ứng của chúng ta khi đối diện với những thời khắc khó khăn.

Ngay giữa những lúc tuyệt vọng, chúng ta có thể cố cứu lấy mình (như các môn đồ), hoặc đôi khi chính lúc đau đớn hay mất mát thì chúng ta bắt đầu nghi ngờ tình yêu và sự chăm sóc của Đức Chúa Trời. Chúng ta cho rằng, Ngài phải hành động theo một cách nào đó, dựa trên những gì mình nghĩ và nhìn thấy từ góc nhìn của con người. Nhưng cũng giống như các môn đồ, chính trong những cơn bão của cuộc đời, Đức Chúa Trời có thể thực hiện những phép lạ lớn lao nhất. Đức Chúa Trời *luôn* thành tín. Ngài ở trong cơn bão với chúng ta và có thể làm yên cơn bão khi chúng ta không thể.

Phản ứng thường thấy của bạn là gì khi bạn đối diện với một cơn bão trong cuộc đời mình? Những thời điểm như vậy tác động đến mối quan hệ của bạn với Đức Chúa Trời ra sao? Bạn đã sống theo như lời trong 2 Cô-rinh-tô 5:7 là khi nào?

Được Chữa Lành

Hãy hình dung đám đông trên bờ biển Ga-li-lê. Họ đã chờ Chúa Giê-su trở lại từ sáng sớm, và khi Ngài bước xuống khỏi thuyền, họ chen lấn xung quanh Ngài, theo Ngài vào làng Ca-bê-na-um. Thình lình, Giai-ru, là người cai nhà hội, xuất hiện và van xin Chúa Giê-su đến chữa lành con gái ông.

Một trong những người trong đám đông là một người đàn bà đã mang bệnh nhiều năm. Bà đã tiêu hết tiền cho thầy thuốc, nhưng “không thấy đỡ gì; bệnh lại càng nặng thêm” (Mác 5:26). Bà đã nghe nói về Con Người vĩ đại này, và với hy vọng trong lòng, bà cố gượng rời nhà sáng hôm ấy và nhập vào cùng đám đông. Sự chen lấn của dân chúng gần như làm bà ngộp thở. Nhưng rồi, giữa những xô đẩy chen chúc ấy, bà thấy Ngài. Bà tự khích lệ mình: “Nếu ta chỉ sờ đến áo Ngài mà thôi, thì ta sẽ được lành” (Mác 5:28).

Đọc Mác 5:21–34. Điều gì đã xảy ra, và chúng ta có thể học được gì?

Câu chuyện này cho thấy sự chăm sóc và lòng thương xót của Chúa Giê-su đối với những người đau yếu, cô đơn, và những người thường bị chìm khuất giữa đám đông. Ngày hôm ấy, có rất nhiều người chen sát bên Chúa Giê-su, nhưng chỉ có một người cố ý vươn tay chạm đến Ngài để nhận lấy phước lành mà bà vô cùng khao khát. Tuy nhiên, không phải cái chạm của bà đã chữa lành bà; chính đức tin đã chữa lành bà (Mác 5:34). “Đấng Cứu Thế có thể phân biệt cái chạm của đức tin với sự va chạm tình cờ của đám đông thờ ơ.”—Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 344.

Người đàn bà ốm yếu ấy, trong đau đớn và tuyệt vọng của mình, lẽ ra có thể nằm nhà vào sáng hôm ấy, nhưng bà đã đi ra cố ý tìm đến Chúa Giê-su với hy vọng được chữa lành. Chỉ nhìn thấy Ngài từ xa vẫn chưa đủ; bà đến gần Ngài.

Ngày nay, Chúa Giê-su cũng mời gọi chúng ta làm điều tương tự. Ngài phán, “Hỡi những kẻ mệt mỏi và gánh nặng, hãy đến cùng ta, ta sẽ cho các ngươi được yên nghỉ. Ta có lòng nhu mì, khiêm nhường; nên hãy gánh lấy ách của ta, và học theo ta; thì linh hồn các ngươi sẽ được yên nghỉ” (Ma-thi-ơ 11:28, 29).

Người đàn bà đứng trước nhu cầu lớn lao ấy đã bày tỏ những tư tưởng trong Rô-ma 5:3–5 như thế nào? Trong đời sống của bạn, điều này có thể được thể hiện như thế nào?

Gióp

Khi nghĩ đến những người bị thử thách trong Kinh Thánh, có lẽ Gióp là người trước tiên xuất hiện trong tâm trí chúng ta. Ông không những mất hết tài sản (*Gióp 1:14–17*), mà còn mất các con (*Gióp 1:18, 19*) và sức khỏe mình nữa (*Gióp 2:7*). Sau đó, vợ ông cố thuyết phục ông nguyền rủa Đức Chúa Trời và chết đi (*Gióp 2:9*).

Sau một thời gian, ba người bạn đến ngồi với Gióp. Họ quá kinh ngạc trước diện mạo của ông đến nỗi ngồi với ông và câm lặng suốt bảy ngày (*Gióp 2:13*). Cuối cùng, khi họ lên tiếng, họ lại đưa ra những lý do theo cách suy nghĩ của loài người để giải thích vì sao tai họa ấy giáng trên Gióp, nhưng khi làm như vậy, họ vô tình làm tăng thêm nỗi đau của ông. Ba người bạn ấy cho rằng hẳn ông phải có một tội lỗi kín giấu nào đó cần phải ăn năn (*Gióp 8, 11, 15*), thậm chí còn nói, “Quả thật đó là nơi ở của kẻ bất công, Và ấy là nơi chốn của người không biết Đức Chúa Trời” (*Gióp 18:21*).

Gióp đã đáp lại như thế nào? Đọc Gióp 19:23–27 và Gióp 23:8–12.

Dù trước những biến cố bi thảm và dù không thể hiểu được, Gióp vẫn trung tín. Ông không đổ lỗi cho Đức Chúa Trời cũng không nguyền rủa Ngài. Trái lại, khi bị cám dỗ để đổ lỗi cho Đức Chúa Trời, ông tuyên bố: “Tôi trần truồng lọt khỏi lòng mẹ, và tôi cũng sẽ trần truồng mà về; Đức Giê-hô-va đã ban cho, Đức Giê-hô-va lại cất đi; đáng ngợi khen danh Đức Giê-hô-va!” (*Gióp 1:21*).

Chúng ta cũng sống ở giữa cùng một cuộc chiến ấy. Sa-tan khiến chúng ta phải chịu đau đớn, khổ sở, mất mát và gian truân nhằm bóp méo hình ảnh về một Đức Chúa Trời yêu thương. Trong những lúc ấy, chúng ta có thể phản ứng theo một trong hai cách: đổ lỗi và chối bỏ Đức Chúa Trời, hoặc bám chặt lấy Ngài với tất cả sức lực mình. Dù cuộc chiến đang dữ dội quanh ta, nhưng luôn nhớ rằng, trong ánh sáng của cõi đời đời, những hoạn nạn hiện thời của chúng ta chỉ là những thử thách tạm thời mà thôi (*2 Cô-rinh-tô 4:16–18*). Một trong những thách thức lớn cho người tin Chúa là phải tin cậy Đức Chúa Trời ngay cả trong những thời điểm tối tăm nhất. Đức Chúa Trời đã bày tỏ cho chúng ta tình yêu thật sự của Ngài bằng nhiều cách. Chúng ta phải bám lấy lẽ thật quan trọng này—lẽ thật về tình yêu của Đức Chúa.

Nếu hiện tại bạn đang ở giữa thời kỳ khó khăn, hãy chạy đến cùng Đức Chúa Trời. Hãy mang theo Kinh Thánh và một cuốn sổ tay, rời ra ngoài để ở với Đức Chúa Trời giữa thiên nhiên. Hãy chép lại Rô-ma 5:3–5, và suy ngẫm về những sứ điệp khác nhau trong đoạn này, tin rằng tình yêu và sự chăm sóc của Đức Chúa Trời dành cho bạn là yếu tố chắc chắn và vững bền nhất trong cuộc đời bạn.

Trên Đường Đến Em-Ma-Út

Đó là vài tuần lễ căng thẳng đối với hai môn đồ khi họ cứ nhớ lại trong tâm trí mình một số biến cố và những cuộc trò chuyện mà họ đã trải qua. Cuộc vào thành Giê-ru-sa-lem cách khải hoàn và việc thanh tẩy đền thờ. Lễ Vượt Qua trên phòng cao. Những lời cầu nguyện của Chúa Giê-su tại vườn Ghết-sê-ma-nê. Sự phản bội đê tiện của Giu-đa. Phiên xét xử, sự chế nhạo, những trận đòn. Thân thể đầy thương tích của Chúa Giê-su bị treo trên thập tự giá và những lời cuối cùng của Ngài trước khi Ngài trút hơi thở cuối cùng khi bầu trời trở nên đen tối. Tiếng xé lớn của bức màn trong đền thờ. Những mồ mả của người công bình mở ra. Thân thể Chúa Giê-su được đem xuống khỏi thập giá và được đặt vào mộ trước ngày Sa-bát. Rồi đến sự bối rối, tuyệt vọng và những câu hỏi trong tâm trí các môn đồ. Làm sao họ có thể sai lầm đến thế?

Những người theo Chúa Giê-su đã thất vọng, nản chí và hoang mang, nhưng điều họ không thấy là, đây chỉ là một khoảnh khắc trong câu chuyện vĩ đại nhất của mọi thời đại. Khi hai người trong số họ đi trên con đường đến Em-ma-út, Chúa Giê-su hiện ra và cùng đi với họ.

Đọc cuộc trò chuyện trong Lu-ca 24:13–27 và suy nghĩ về hai góc nhìn khác nhau: của hai môn đồ, và của Chúa Giê-su.

Khi mắt họ được mở ra, hai môn đồ liền vội vã trở về Giê-ru-sa-lem để thuật lại những điều đã xảy đến với họ trên đường đi (*Lu-ca 24:33–35*). Khi Chúa Giê-su đến và đứng giữa họ, họ đều kinh hãi. Hãy để ý câu hỏi của Ngài dành cho họ: “Sao các người bối rối, và sao trong lòng các người nghi làm vậy?” (*Lu-ca 24:38*).

Đây cũng là sứ điệp của Chúa Giê-su dành cho chúng ta ngày nay. Chúng ta thường xuyên quên rằng Ngài bước đi bên cạnh mình trong những thung lũng sâu. Thường xuyên không nhận ra Ngài. Nhiều khi chúng ta cảm thấy bối rối và để cho sự nghi ngờ lấn áp tâm trí mình, quên rằng Chúa Giê-su nắm giữ đời sống chúng ta cách chắc chắn trong tay Ngài. Và quá nhiều lần, chúng ta nghĩ rằng mình hiểu rõ mọi việc hơn Chúa Giê-su (*Lu-ca 24:18*).

Kinh Thánh đưa ra lời khuyên thật quý báu về cách chúng ta là Cơ Đốc nhân có thể đáp lại những thách thức và trở ngại. Hãy dành ít thời gian nghiên cứu những đoạn ngắn này: Rô-ma 8:28; Phi-líp 4:4–13; Gia-cơ 1:2–4, 12; và 2 Cô-rinh-tô 12:9, 10. Hãy viết ra ba sứ điệp quan trọng mà bạn có thể chia sẻ với một người đang gặp những khó khăn ngay bây giờ. Hãy ghi nhớ 2 Cô-rinh-tô 1:4.

Nhìn Xem Chúa Giê-su

Bạn có bao giờ ước ao được nhìn thấy Chúa Giê-su khi nản lòng không? Hãy hình dung chính mình trong giấc mơ này.

“Đường như tôi đang ngồi và chìm trong nỗi tuyệt vọng cùng cực, hai tay ôm mặt, và suy nghĩ thế này: Nếu Chúa Giê-su đang ở trên đất, tôi sẽ đến cùng Ngài, gieo mình nơi chân Ngài, và kể cho Ngài mọi nỗi đau khổ của tôi. Ngài sẽ không quay đi khỏi tôi, Ngài sẽ thương xót tôi, và tôi sẽ yêu kính, phục vụ Ngài mãi mãi. Đúng lúc ấy, cánh cửa mở ra, và một người có hình dáng cùng gương mặt xinh đẹp bước vào. Người nhìn tôi với vẻ thương xót và nói: ‘Người có muốn thấy Chúa Giê-su không? Hãy đem theo mọi điều người có và theo ta.’

“Tôi vui mừng gom góp tất cả những gì nhỏ bé mình có, mọi món đồ yêu thích, rồi đi theo người dẫn đường. Người dẫn tôi đến một cầu thang dốc và có vẻ rất mong manh. Khi tôi bắt đầu bước lên các bậc thang, người căn dặn tôi phải luôn chăm chú nhìn lên trên, kéo tôi sẽ chóng mặt mà ngã xuống. Nhiều người khác cũng trèo lên lối dốc ấy nhưng đã ngã xuống trước khi đến đỉnh.

“Cuối cùng chúng tôi cũng đến bậc thang cuối và đứng trước cửa. Tại đây, người dẫn đường bảo tôi bỏ lại mọi thứ tôi đã mang theo. Tôi vui vẻ đặt chúng xuống; rồi người mở cửa và bảo tôi bước vào. Chỉ trong chốc lát, tôi đứng trước Chúa Giê-su. Vẻ nhân từ và uy nghi rạng ngời như thể không thể thuộc về ai khác. Khi ánh mắt Ngài nhìn tôi, ngay lập tức tôi biết rằng Ngài hiểu rõ mọi hoàn cảnh trong đời sống tôi cùng mọi suy nghĩ và cảm xúc thầm kín nhất của tôi.

“Tôi cố tránh ánh mắt Ngài, cảm thấy không thể chịu nổi đôi mắt nhìn suốt mọi sự ấy; nhưng Ngài tiến lại gần tôi, mỉm cười và đặt tay trên đầu tôi, rồi phán: ‘Đừng sợ.’ Giọng nói của Ngài thật ngọt ngào làm lòng tôi rung động và tràn đầy hạnh phúc. Tôi quá vui mừng đến nỗi không thể thốt nên lời, trong niềm hạnh phúc dâng trào tôi nằm phủ phục dưới chân Ngài. Trong khi tôi đang nằm đó bất lực, những cảnh tượng đẹp đẽ và vinh hiển lướt qua trước mắt tôi, và tôi dường như đã chạm đến sự an toàn và bình an của thiên đàng. Cuối cùng sức lực tôi trở lại, và tôi đứng dậy. Đôi mắt yêu thương của Chúa Giê-su vẫn đang nhìn tôi, và nụ cười của Ngài làm tâm hồn tôi thật sự vui mừng. Sự hiện diện của Ngài khiến lòng tôi tràn ngập nỗi kính sợ thánh khiết và một tình yêu không thể diễn tả được. . . .

“Giấc mơ này đã cho tôi hy vọng . . . [và] đức tin. . . . Vẻ đẹp đẽ cùng sự đơn sơ của niềm tin nơi Đức Chúa Trời bắt đầu chiếu sáng trên tâm hồn tối tăm của tôi.”—Ellen G. White, *Early Writings*, tr. 79–81.

Giữa những rắc rối trong cuộc sống, chúng ta cần tập trung vào Chúa Giê-su và điều Ngài bày tỏ về tình yêu của Đức Chúa Trời cho chúng ta.

Từ những điều được viết trong Rô-ma 8:18 và 8:28, ngay lúc này bạn có thể nhận được niềm hy vọng nào cho chính mình?

NGHIÊN CỨU BỒ TÚC: Chính khi đối diện với những thử thách của cuộc đời, điều cần nhất là chúng ta phải bám chặt lấy Đức Chúa Trời. Những chủ đề trong suốt quý này giúp chúng ta duy trì hoặc làm mới lại việc bước đi với Đức Chúa Trời cách mạnh mẽ. Khi bạn đối diện với những nan đề như sức khỏe, khó khăn tài chánh, đổ vỡ hôn nhân, cái chết của một người thân yêu, hay một gánh nặng nào khác cướp đi niềm vui của bạn, hãy suy ngẫm những câu hỏi sau đây và nhớ lại những bài học đã được học.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Trở ngại mà bạn đang đối diện, hoặc đã từng đối diện, đã ảnh hưởng đến hình ảnh của bạn về Đức Chúa Trời như thế nào? Làm sao bạn có thể nhìn thấy bản tính thật của Đức Chúa Trời cách rõ ràng hơn?
2. Lần gần đây nhất bạn cầu nguyện để tiếng phán của Đức Chúa Trời trong đời sống mình mạnh hơn tiếng của kẻ thù là khi nào? Hãy nhớ rằng kẻ trộm (Sa-tan) đến để cướp, giết và hủy diệt, nhưng Đức Chúa Trời ban sự sống dư dật (*Giăng 10:10*).
3. Bạn có tin rằng Đức Chúa Trời vẫn đang tế trị và dẫn dắt cuộc đời bạn, dù trong những nghịch cảnh không? Nếu chưa tin, làm thế nào bạn có thể học được sự trông cậy hoàn toàn vào lòng nhân lành và tình yêu của Đức Chúa Trời dành cho bạn?
4. Bạn có đang giữ mình đúng vững trong Lời Đức Chúa Trời mỗi ngày không? Hãy cầu xin Đức Chúa Trời nhen lại tình yêu ban đầu của bạn dành cho Ngài khi bạn đi qua những thử thách.
5. Lần gần đây nhất bạn tìm đến Đức Chúa Trời như Đấng An Ủi và Cố Vấn của mình trong lời cầu nguyện là khi nào? Bạn có tin cậy rằng Ngài đã giữ lời hứa sẽ không bao giờ lìa bạn cũng không bỏ bạn không? (*Hê-bơ-rơ 13:5*)
6. Nếu đức tin bạn yếu đuối, hãy cầu nguyện, “Tôi tin; xin Chúa giúp đỡ trong sự không tin của tôi!” (*Mác 9:24*). Hãy ở gần những người có thể khích lệ thay vì làm bạn nản lòng.
7. Thế gian không phải lúc nào cũng quan tâm đến những người yếu đuối, thiếu hiểu biết, bị tổn thương và tan vỡ. Sứ điệp của Đức Chúa Trời rằng: “Sức mạnh của ta nên trọn vẹn trong sự yếu đuối” (*2 Cô-rinh-tô 12:9*) là một sứ điệp có thể biến đổi đời sống con người một cách sâu sắc. Hãy nghĩ đến một người mà bạn có thể khích lệ bằng sứ điệp này hôm nay.